

Túrázni menő

Lehettem vagy három esztendő, amikor apám nyakában ülve megtanultam, nincs jobb ez ég alatt, mint A-ból B-be menni, madarak harsány csivitelését hallgatni, felröppenő fácánoktól megrettenni. Nagy szerelem szövődött akkor, mely ellenállhatatlannak bizonyult.

Nem számított, hogy épp fagy van vagy kánikula izzaszt, hisz a hóban nyomulni épp olyan élvezetes volt, mint hűs erdők mélyén sziklára mászni vagy kicsinyeivel csörtető anyakocát meglesni. Kamaszodva a bakancs mellett már a pedált is tapostam, élveztem a sebességet, a hajamat borzoló szelet, és fedeztem fel világvégi falvakban megbújó kastélyokat és templomokat. A városok zajától távol lelt csoda annyira megbabonázott, hogy csak évek múltán döbbsentem rá, egyedül vagyok. Szerintem nincs olyan ifjú, aki a szüleivel vágya kóborolni, szabadidejében a hűgával, nővérével lógni. Melegségem titkát rejtegetve a suliban, melóban adódó túratársakkal sem indultam útnak szívesen, hisz az engem foglalkoztató kérdések jó eséllyel megbotránkoztatták volna őket. Mert hát ennek a minimum teljes napos kikapcsolásnak többek közt az is lényegi eleme, hogy a hosszúra nyújtott, de kíméletes fizikai terheléssel párhuzamban jókat lehet dumálni.

Végül majd negyedszázada, megelégelve ez inséget, meleg(barát) túracsoport szervezésébe kezdtem. És láss csodát, heten startoltunk, ma pedig a levlistán már több, mint százan vagyunk, öregek és fiatalok egyaránt. Az LGBTQ sportéletben pont az a szép, hogy bárki, legyen az kezdő vagy profi, íróasztal mellett elpuhult vagy testét naponta trenírozó, befogadó baráti közösségre talál. Az Atlasz VándorMások gyalogos és kerékpáros szakosztályára különösen igaz ez, hisz a túrák nagy többsége nem tekinthető extrém módon megterhelőnek. Számtalan alkalommal volt már szerencsém szemlélni, miként lesz észrevétlenül a kezdetben sportcipőjében botladozó, sík utakon is fújtatva tekerő újoncokból profi tagja a csapatnak. Hol ez, hol az áll a sor végén kullogó mellé, biztatja, időnként tolja az épp önmaga korlátait feszegető bátor harcost.

Ez kérem, nem a macsók csapata, mi együtt indulunk és érke-zünk, összefogva pedig az ország legrejtettebb zugaiba is eljutunk. Tavaszoként többnapos tá-bort szervezve járjuk be egy-egy tájegység minden létező jelzett és jelzetlen turistaútját. Ez évben még épp találtunk egy sosem látott vidéket: Belső-Somogyba megyünk. Nyaranta egy héten át ülünk drótszamarunk nyergében. Épp tavaly fejeztük be az Országos Kerékpáros Körtúrát, évente minimum két hosszú hétvégén pedig külföldi tájakkal ismerkedünk. Tavasztól őszig Budapest környékén havonta egy-egy napot bicajozunk, hol aszfalton, hol erdőben, de leginkább mindenféle utakon vegyesen. A Börzsönyt, a Pílist és a Budai-hegységet négy év alatt negyvennégy egynapos gyalogtúra során barangoljuk be.

Kedves olvasó! Gondolom, már te is belátod, menő dolog túrázni. Csatlakozz e legrégebben folyamatosan együtt sportoló meleg(barát) csapathoz, az Atlasz VándorMások túraszakosztályához!

GAZSI

www.atlaszsport.hu
www.vandormasok.hu

